

Arrest

nr. 293 082 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 december 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 21 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 december 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S.
voornaam: H.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Ashpan
nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S., H., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 21/11/2022 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 21/11/2022 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk op 08/11/2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 28/11/2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Verder verklaarde hij geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde zijn paspoort en taskara in Afghanistan achtergelaten te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij Afghanistan een jaar en drie maanden eerder verlaten heeft omdat zijn leven in gevaar was door de Taliban. Omdat hij naar een veilige plaats wilde, reisde hij naar Iran, waar hij een jaar verbleef. Daarna reisde hij naar Turkije, waar hij een maand verbleef. Hij verklaarde dat hij vervolgens via Bulgarije, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, onbekende landen en Frankrijk naar België gereisd is.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn broer hem geadviseerd heeft om naar België te gaan. Hij stelde dat het een goed land is met een gemakkelijk asielsysteem. Hij gaf aan dat hij altijd als militair gewerkt heeft en aldus in België gemakkelijk erkend kan worden. De betrokkene uitte geen specifieke bezwaren tegen Oostenrijk, echter hij gaf aan dat hij liever in België wil blijven wonen en er een toekomst wil opbouwen.

Op 24/11/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Oostenrijk met toepassing van artikel 25(2) op 09/12/2022 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Oostenrijk.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke

appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Oostenrijkse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 24/11/2022 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

Indien zou worden aangehaald dat het impliciet akkoord dd. 09/12/2022 van de Oostenrijkse instanties onvoldoende waarborgen biedt, willen we benadrukken dat de overname van betrokkene aan Oostenrijk verzocht werd met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Oostenrijk kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In verband met het stilzwijgend akkoord van Oostenrijk verwijzen we naar artikel 25(2) van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont duidelijk aan dat Oostenrijk de verplichting heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende regelingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielpprocedure in Oostenrijk. Dit impliceert ook dat de Oostenrijkse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken. Indien er wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het non-refoulement beginsel vermits er geen enkele garantie is dat betrokkene internationale bescherming zal krijgen in Oostenrijk en dat hij niet teruggestuurd zal worden naar Afghanistan, willen we opmerken dat betrokkene tevens ook niet over deze garantie beschikt in België en dat betrokkene de mogelijkheid heeft om internationale bescherming te vragen in Oostenrijk en dat er geen indicaties zijn dat betrokkene niet de mogelijkheid zal hebben om internationale bescherming te verkrijgen in Oostenrijk op basis van internationale en Europese regelgeving.

De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn broer hem geadviseerd heeft om naar België te gaan. Hij stelde dat België een goed land is met een gemakkelijk asielsysteem. Hij gaf aan altijd als militair gewerkt te hebben en stelde dat hij in België gemakkelijk erkend kan worden. De betrokkene uitte geen specifieke bezwaren tegen een overdracht aan Oostenrijk, maar gaf aan liever in België te blijven wonen en er een toekomst op te bouwen. Hieromtrent dienen we echter te benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Oostenrijk wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

De betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, echter hij stelde er geen asielaanvraag ingediend te hebben. Vooreerst wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting.

Tevens wensen we hieromtrent op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met

code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Verder dient opgemerkt te worden dat we er van kunnen uitgaan dat Oostenrijk de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2021 update", laatste update op 25.04.2022, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublin Verordening 604/2013 terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria" (p. 56). Het rapport vermeldt tevens dat Dublin-terugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft. "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system" (p. 56).

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen. "Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres" (pp. 105-106). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten worden van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra (p. 106).

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg ("basic care") vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. "Asylum seekers are entitled to Basic Care immediately after lodging the asylum application until the final decision on their asylum application in all types of procedures" (p. 89). In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding. "The agreement sets out the duties of the Federal State and the states and describes material reception conditions such as accommodation, food, health care, pocket money, clothes and school material, leisure activities, social and return assistance, by prescribing the amount for each." (p. 88).

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt. "With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act" (p. 35). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (p. 35).

We beamen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-

Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. We merken op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. "The initial medical examination of asylum seekers after their initial admission to a reception centre (EAST or VQ) is usually conducted within 24 hours" (p. 114). Iedere verzoeker die "basic care" krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. "Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance" (p. 114). Verzoekers die geen "basic care" meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen. "If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment" (p. 114). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in het geval van speciale noden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten."

Op 22 februari 2023 beslist de gemachtigde tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3.2 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-Verordening), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing stelt:

"Wat betreft de opvang faciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen. Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die worden uitgesloten van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra.

We beamen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming."

Terwijl artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening het volgende bepaalt:

"Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat. "

Dat de opvangfaciliteiten voor verzoekers in Oostenrijk wel degelijk systeemfouten bevat die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

Dat het AIDA-rapport dat de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk beschrijft (Country Report: Austria, stuk 2 in bijlage), passages bevat die bij verzoeker ernstige twijfels oproepen betreffende de opvangomstandigheden voor vluchtelingen in Oostenrijk. Zo staat te lezen op blz 87-88:

"Following the increase of applicants in 2021, the initial reception centres of the Federal Government have been overcrowded. Many facilities in the provinces have been closed throughout Austria in recent years, and it is therefore not possible to allocate asylum seekers quickly and adequately to the provincial facilities due to a lack of capacity. In 2021, this resulted in the re-opening of previously closed federal facilities and the opening of new facilities (e.g. Carinthia). The Covid 19 pandemic led to clusters in some federal facilities, and it was not possible to test sufficiently well for Covid 19 in all initial reception

centers, which in turn led to delays in the allocation of asylum seekers to state care and to other federal care facilities. Provinces such as Tyrol, Lower Austria, Carinthia or Styria reported a lack of communication in the allocation of federal to provincial care (i.e. little to no preparation time for new residents to move in, transports in the middle of the night, little information for people with special needs, etc.) In addition, there were problems with regard to the payment of clothing allowances, as in many cases the BBU in the initial reception centers had already exhausted the entitlement to clothing allowances per person per year.”

“Asylum seekers and other persons who cannot be expelled are not entitled to the same social benefits as citizens. In 2004, the Basic Care Agreement between the State and the federal provinces entered into force and has been implemented at national and provincial level. The agreement sets out the duties of the Federal State and the states and describes material reception conditions such as accommodation, food, health care, pocket money, clothes and school material, leisure activities, social and return assistance, by prescribing the amount for each.

The Austrian system of basic care is anything but uniform. Regulations on the scope and target group for basic care, and the existence of a need for assistance, are applied equally, but there are nevertheless different arrangements as to how basic care is implemented in practice in the provinces. This is visible in the field of financing, reasons for the dismissal/sanctioning of benefits from basic care, or access to and conditions of private accommodations. Differentiations also apply regarding the standards in basic care, for example the determination of the minimum amount of square meters per person based on the available living space, the care key/care ratio (i.e. the number of persons taken care of by each social worker), but also the different amounts to be granted for the payment of food and rent allowance for private housing as well as different procedures or methods to provide pocket money, leisure money, and interpretation costs.

A persisting issue in this area is the insufficient funding for care, counseling and housing in the context of basic services. The daily rates for funding basic care facilities as well as for food or private housing have not been increased since 2016. By way of illustration, pocket money (€ 40,-/year), clothing allowance (€ 150,-/year), education allowance (€ 200,-) have not been increased since 2004. ”

Dat uit bovenstaand citaat duidelijk blijkt dat de opvangomstandigheden in Oostenrijk te wensen over laten wanneer het aantal personen dat in de opvangcentra verblijft te hoog wordt. In de bestreden beslissing is weliswaar een citaat opgenomen uit het AIDA-rapport dat vermeldt dat de opvangomstandigheden in Oostenrijk verbeterden door een terugname van het aantal op te vangen personen, doch dit gedeelte AIDA-rapport is reeds achterhaald gezien het slechts rekening houdt met de statistieken tot en met het jaar 2021. Waar er in 2021 al een sterke toename te noteren viel in het aantal asielaanvragen ten opzichte van voorgaande jaren (39.867 in 2021 ten opzichte van minder dan 20.000 in 2018, 2019 en 2020, stuk 3 in bijlage), vroegen er eind juli 2022 al meer dan 40.000 mensen asiel aan in Oostenrijk (stuk 4 in bijlage). Dit wil zeggen dat het totale aantal asielaanvragen van 2021 in juli 2022 reeds overschreden was. De Oostenrijkse overheid meldt dan ook dat het opvangsysteem aan zijn limieten zit en houdt zich momenteel bezig met ontradingscampagnes om de vluchtelingenstroom naar het land te doen afnemen.

Dat verzoeker verder ook duidelijk aangaf dat hij met fysieke klachten kampt nadat hij geraakt werd door een kogel, en dat de verwerende partij; onvoldoende rekening houdt hiermee wanneer zij beweert dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Oostenrijk. In het AIDA-rapport staat nochtans duidelijk vermeld dat er grote problemen zijn in de praktijk wat betreft de opvang van verzoekers om internationale bescherming met speciale noden (blz 124):

“The needs of ill, handicapped asylum seekers, as well asylum seekers with nursing care, are not sufficiently met in practice. There is no allowance (...), extra (...) long as nursing care is provided by relatives or friends. NGOs have to employ professionals if they offer places for asylum seekers with special – mainly medical – needs.

In all federal states except Vienna and Lower Austria , people with special care are accommodated in regular basic care facilities due to the lack of special accomodation facilities. As a result, the level of care, financial costs and (...)significantly across the federal states. In Vienna five NGOs (Caritas . nie, Integrationshaus, Samariterbund Vienna and Volkshilfe Vienna) are (...) care accommodation and offer places in their basic care facilities (...) NGOs try to provide single rooms for persons with increased

special care and (...) stabilisation places. The care teams include psychologists, social workers, health and medical nurses. In addition, a psychiatric consultation service and interpreting costs are covered.

The facilities also try to or create smaller projects (often funded by donations or smaller subsidies from various governmental funds) that can contribute to a tailored and more supportive daily structure for the people concerned. Daily structure is an important element of social care, not only for those with an increased need for care, but for all people in ongoing asylum procedures. Due to the long duration of the asylum procedure and the prolonged state of limbo, mental illnesses, traumas and stress may increase for asylum seekers."

Dat verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk ook te kampen krijgen met discriminatie en racisme. Zo werden er maar liefst 3.039 racistische incidenten gemeld in 2020. Bij 175 van deze : incidenten was het de Oostenrijkse overheid zelf die zich schuldig maakte (stuk 5 in bijlage). Vooral het aantal aanvallen op moslims schoot de hoogte in ten gevolge van de door de Oostenrijkse regering gepubliceerde 'Islamkaart' (stuk 6 in bijlage). Verzoeker kan dus allesbehalve met een gerust hart naar Oostenrijk reizen en loopt wel degelijk een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest; Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen het volgende bepalen:

Art. 2: ", v bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. "

Art. 3: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermijden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Dat elke bestuurshandeling uitdrukkelijk en afdoende dient gemotiveerd te worden. De werkelijke motieven moeten duidelijk, nauwkeurig, waarheidsgetrouw en sluitend in het corpus van de beslissing worden opgenomen. De bestuurde moet in de akte van de beslissing de motieven kunnen achterhalen, zonder het administratieve dossier te hoeven raadplegen.

Dat in casu de verwerende partij heeft nagelaten haar beslissing op dergelijke wijze afdoende te motiveren. Zij stelt dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren verbeteren omdat het aantal op te vangen personen afneemt, en citeert zij hierbij verouderde bronnen. Maar gezien er een duidelijke trend is van meer asielaanvragen in Oostenrijk, kan deze motivatie onmogelijk als afdoende beschouwd worden. De verwerende partij laat na om duidelijkheid te scheppen betreffende de invloed van de nieuwe vluchtelingenstroom op de Oostenrijkse opvangcapaciteit en de invloed daarvan op de omstandigheden waarin verzoekers om internationale bescherming moeten leven.

Dat de bestreden beslissing artikelen 3.2 van de Dublin III-Verordening, artikel 8 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij legt niet op enige concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij spitst haar betoog toe op de volgens haar ontoereikende opvangmogelijkheden in Oostenrijk.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing onder meer de volgende motieven bevat:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn broer hem geadviseerd heeft om naar België te gaan. Hij stelde dat het een goed land is met een gemakkelijk asielsysteem. Hij gaf aan dat hij altijd als militair gewerkt heeft en aldus in België gemakkelijk erkend kan worden. De betrokkene uitte geen specifieke bezwaren tegen Oostenrijk, echter hij gaf aan dat hij liever in België wil blijven wonen en er een toekomst wil opbouwen.” en “De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn broer hem geadviseerd heeft om naar België te gaan. Hij stelde dat België een goed land is met een gemakkelijk asielsysteem. Hij gaf aan altijd als militair gewerkt te hebben en stelde dat hij in België gemakkelijk erkend kan worden. De betrokkene uitte geen specifieke bezwaren tegen een overdracht aan Oostenrijk, maar gaf aan liever in België te blijven wonen en er een toekomst op te bouwen. Hieromtrent dienen we echter te benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Oostenrijk wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).”

De verzoekende partij betwist niet dat zij door het bestuur zelf met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd gevraagd of zij bezwaren had tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013, noch dat zij verklaarde dat zij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat haar broer haar geadviseerd heeft om naar België te gaan omdat het een goed land is met een gemakkelijk asielsysteem, noch dat zij aangaf dat zij altijd als militair gewerkt heeft en aldus in België gemakkelijk erkend kan worden. Zij betwist evenmin dat zij geen specifieke bezwaren uitte tegen een terugkeer naar Oostenrijk, maar wel aangaf dat zij liever in België wil blijven wonen en er een toekomst wil opbouwen. De verzoekende partij betwist aldus niet dat zij bij het bestuur geen specifieke bezwaren uitte tegen een overdracht. Ondanks het feit dat het bestuur zelf bij de verzoekende partij polste naar dergelijke bezwaren is het dus nu voor de eerste keer in huidige beroep dat de verzoekende partij dergelijke bezwaren uit. Los van deze

vaststelling beperkt de verzoekende partij zich in haar enig middel tot het verwijzen naar beschreven situaties voor verzoekers om internationale bescherming in het algemeen in Oostenrijk, zonder aannemelijk te maken dat de beschreven problemen ook van toepassing zouden zijn op haar specifieke situatie. Zij maakt dit des te minder aannemelijk nu zij geen van deze bezwaren vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur voorlegde, ondanks het feit dat het bestuur haar daarvoor uitdrukkelijk de mogelijkheid bood. Bovendien wordt de verzoekende partij als Dublin terugkeerder overgedragen aan Oostenrijk en specifiek voor Dublin terugkeerders vermeldt het AIDA-rapport *“Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system”* (Dublin terugkeerders ondervinden geen specifieke problemen met betrekking tot de toegang tot de opvangfaciliteiten). Het betoog van de verzoekende partij wordt om voormelde redenen niet gevolgd.

Ook wat betreft de problemen van discriminatie en racisme beperkt de verzoekende partij zich tot loutere algemene stellingen die van toepassing zouden zijn op verzoekers om internationale bescherming in het algemeen (en meer specifiek moslims), maar zij maakt niet op enige concrete wijze aannemelijk dat ook zij in haar specifieke geval een risico zou lopen op een dergelijke behandeling. Evenmin maakte zij melding van dergelijke problemen aan het bestuur ten tijde van haar verhoor.

Aangezien de verzoekende partij zich beperkt tot verwijzingen naar bronnen die van toepassing zijn op verzoekers om internationale bescherming in het algemeen, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest niet aannemelijk.

De bestreden beslissing bevat bovendien uitgebreide motieven over de opvangmogelijkheden in Oostenrijk. Zij luiden als volgt:

“Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen. “Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres” (pp. 105-106). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten worden van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra (p. 106).

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg (“basic care”) vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. “Asylum seekers are entitled to Basic Care immediately after lodging the asylum application until the final decision on their asylum application in all types of procedures” (p. 89). In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding. “The agreement sets out the duties of the Federal State and the states and describes material reception conditions such as accommodation, food, health care, pocket money, clothes and school material, leisure activities, social and return assistance, by prescribing the amount for each.” (p. 88).

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt. “With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the “available possibilities”, and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act” (p. 35). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (p. 35).

We beamen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan

omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

Waar de verzoekende partij stelt dat het om een verouderde bron zou gaan stelt de Raad vast dat de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing aangeeft dat zij zich baseert op het AIDA rapport zoals geupdated op 25 april 2022, dus slechts enkele maanden vóór de bestreden beslissing. Dit rapport kan bezwaarlijk als gedateerd bestempeld worden en de verzoekende partij maakt het tegendeel ook niet aannemelijk. Aangezien de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat de bovenstaande motieven met betrekking tot de opvangmogelijkheden in Oostenrijk kennelijk onredelijk zouden zijn, acht de Raad het evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te besluiten dat *“bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”*. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Ook met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bevat de bestreden beslissing uitgebreide motieven, namelijk:

“Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. We merken op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. “The initial medical examination of asylum seekers after their initial admission to a reception centre (EAST or VQ) is usually conducted within 24 hours” (p. 114). Iedere verzoeker die “basic care” krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. “Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance” (p. 114). Verzoekers die geen “basic care” meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen. “If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment” (p. 114). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn

hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in het geval van speciale noden.”

De verzoekende partij betwist voormelde motieven niet op enige concrete wijze en zij blijven dan ook overeind. Bovendien maakt de verzoekende partij niet op enige concrete wijze aannemelijk dat zij speciale noden zou hebben. Ook bij huidig verzoekschrift brengt zij geen begin van bewijs aan van haar vermeende problemen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU